

duktionen, det kommer an paa, den mulige Eksport, den Eksport, som danner Grundlaget for hele dette Lands Økonomi. Det er det, det drejer sig om, det er det, vi vil fremme ved den Lovgivning, vi her er inde paa. Men det ærede Medlem vil have Andelsorganisationerne ganske sat til Side i denne Forbindelse. Jeg siger til det ærede Medlem ligesom jeg sagde til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen: Navn os, hvordan De vilde have Landbruget repræsenteret i dette Erhvervsraad, hvis vi ikke havde Landbrugsraadet. Vilde det ærede Medlem saa ganske skyde de andre Organisationer til Side og ikke lade dem faa nogen Repræsentation?

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott begyndte med en Vurdering af Arbejdet, og det var jeg rigtig glad for; for det Indtryk har jeg af det ærede Medlems politiske Arbejde, at han netop er en Mand, der forstaaer at vurdere det haarde Slid. Men derefter gik han over til at omtale Udenrigspolitik, og dør hævdede det ærede Medlem, at han var meget beskeden. Det kan man ikke sige med Hensyn til de Emner, han tog sig af, for det var de vigtigste Punkter i hele Betænkningen; det var Direktørspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Adgang til Bierhverv o. s. v. Derimod var ganske vist hans Udtalelser i høj Grad beskedne, undtagen paa et Punkt, nemlig i Henseende til den grove Maade, paa hvilken han betegnede Meningsfællers Udtalelser i Betænkningen, f. Eks. med Udtrykket kejtede Misfoster. Jeg er ikke saa bevandret i Misfoster som muligvis det ærede Medlem, saa jeg ved ikke, om der ogsaa findes kejtede Misfoster — de, jeg har set, synes jeg saa meget kejtede ud alle sammen, men det ved han ganske sikkert bedre Besked med —, men jeg vil bare tilbagevise en Udtalelse af denne Art.

Det ærede Medlem gik det ligesom den ærede Ordfører (Moltesen), at han saa deri, at der var afgivet forskellige Motiveringer af de Partier, som har sluttet sig sammen, et Bevis for, at disse Partier i Virkeligheden ikke var enige om Spørgsmaalet. Det ser jeg nu ikke, at de ærede Medlemmer har nogen som helst Ret til at hævde. Grunden til, at man ikke har skrevet Betænkning sammen, er ganske simpelt, at vi har været under et meget stærkt Pres i Udvalget, det skulde gaa i en Fart, og det er saa ikke faldet en ind, at der kunde være Tid til at samle sig for at skrive Motivering. Men jeg tror slet ikke, det havde været vanskeligt for os at naa til en samlet Motivering, og et

Udtryk for det, man vilde samle sig om, var der ikke Skygge af Vanskelighed ved at finde, det gik i en Haandevending.

Den meget ærede Ordfører har jeg undertiden lidt vanskeligt ved at forstaa. Naar jeg ser hen til en saa fortrinlig, en saa klar, en saa objektiv Afhandling, som den ærede Ordførers Indledning til Betænkningen er, undrer det mig, at jeg undertiden hører ham betjene sig af — hvad skal jeg sige — Bortforklaringer og noget, der næsten gaar i Retning af Sofisteri, for at komme et eller andet Forhold til Livs, som han nu er utilfreds med. Naar saaledes den ærede Ordfører hævder, at det er ikke en organisatorisk Lov, vi er ved at lave, og at det som Følge deraf ikke er paakrævet, at vi vender os mod denne Adgang til Bierhverv, saa forstaaer jeg ikke, hvad det ærede Medlem mener med det. Hvad andet det skulde være, naar vi omformer Udenrigsministeriets Organisation lige fra Grunden af, det kan jeg slet ikke forstaa. Vi gør det materielt, og vi gør det forhaabentlig ogsaa paa den Maade, at Ministeriet accepterer en anden Aand; om man saa skal henføre dette Arbejde til en Revision af Tjenestemandsløven, eller hvordan det nu kan ske, det er slet ikke det, der kommer i Betragtning. I Realiteten er det en organisatorisk Lov, vi giver, og derfor er det ganske umuligt for os, som vi nu ser paa det, at lade dette Forhold blive staaende.

Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen havde en fortræffelig Argumentation for Udenrigstjenestens Deling i to Departementer, for Decentralisationen og altsaa mod Centralisationen. Men jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at man kunde saamænd godt have to færdige Afhandlinger liggende, den ene om Centralisation, den anden om Decentralisation, og de kunde begge to forsvare henholdsvis det ene og det andet saaledes, at det maatte gøre det stærkeste Indtryk paa Læseren. Begge Dele kan være fuldstændig berettigede. Det gaar saadan i den enkelte Forretning, det gaar saadan i den enkelte Institution, det gaar saadan ude i Livet, at de to Principper gennem Tiderne stadig afløser hinanden. Og det maa de gøre efter den forskellige Funktion, de har. Centralisationen ordner, den fæstner, og den bliver ved dermed, indtil den forbener; og naar den forbener, bliver man klar over, at saa gør den Skade, og saa afskaffer man den, naturligvis efter nogen Kamp med det gamle, og saa gaar man over til Decentralisation. Den virker paa en helt anden Maade, indtil den begynder at virke opløsende; saa